Lucian Iacob - Colectionarul

Nu avea nume, nu avea chip, nu avea nici macar o vârsta. Nu stia când, cum si de unde aparuse. Exista. Îi placea sa calatoreasca. Dintr-un oras în altul, dintr-o tara în alta. Distantele nu contau. Sa ajungi dintr-un loc în altul era doar o chestiune de timp. Dar ce valoare are timpul când ai în fata eternitatea.

Îi placeau sufletele. Suflete, mici si mari, curate si murdare, le strângea cu meticulozitate de colectionar. Se hranea cu ele, traia pentru ele. Regi si cersetori, batrâni si copii, femei si barbati, sufletul fiecaruia dintre ei reprezenta o piesa în colectia sa.

* * *

Trecusera mai mult de trei sute de ani de când nu mai calcase pe aici. Orasul se schimbase mult, si totusi parca era acelasi. Cladirile erau la fel de cenusii dar mult mai înalte, strazile erau putin mai largi dar tot atât de murdare. Mirosul era acelasi. Si oamenii. Cu singura diferenta ca acum erau milioane. Milioane de suflete.

Nu avea nici un nume. Pentru oameni numele desemna o figura, un sex, poate chiar o personalitate. Însa pentru el numele nu era decât un alt accesoriu. Nu ave nici un chip. Înfatisarea reprezenta doar o costumatie. Chiar si faptul ca astazi semana cu o femeie era un lucru ce tinea de context. Ca femeie se putea integra mult mai bine în societatea prezenta. În alte vremuri era mult mai bine sa fi fost barbat. Dar acum sexul pe care si-l alesese se potrivea exact intereselor sale.

Batrâna mergea încet. Pas lânga pas. Trupul îi era gârbovit si fata zbârcita. Plasele pline cu cumparaturi pareau sa-i rupa mâinile. Un pusti, cu ochi vii, s-a oferit sa o ajute. Doar doua strazi. În mai putin de zece minute i-a povestit de scoala, de prieteni. Suflet inocent. Când l-a lasat avea privirea pierduta. Prada usoara. A fugit de acasa.

Anuntul pentru baby sitter îl daduse o pereche de tineri. Oameni deosebiti. Suflete deosebite. Se prezentase cu numele de Ema. Tânara, blonda, cu ochi albastri si picioare lungi. Privire inocenta. Cei doi au privit-o , i-au pus o serie de întrebari si au angajat-o. Pentru ea era doar rutina. Era mult prea versata ca sa primeasca un refuz. O saptamâna. Atât îi luase sa le rapeasca sufletele. El s-a apucat de droguri, ea l-a împuscat.

Se cunoscusera într-un bar. El era cu niste prieteni. Ea era bruneta, cu ochi caprui si singura. El fire romantica, suflet iubitor. Inconstient o invitase la dans. Ea a zâmbit. O luna. Atât. Corp golit de suflet, carcasa goala, el s-a aruncat în fata unui taxi. Treizeci de zile. Durase mult? Putin? Nu stia niciodata. Dar meritase. Întotdeauna merita.

* * *

Nu avea nume, nu avea chip, nu avea nici macar o vârsta. Nu avea suflet. Avea doar o colectie de suflete.